

פרשת "תולדות"

במשך כל ימי חייו הוא לא הביע דעה על אוכל, הרבנית לא ידעה, אלו מאכלים תבינים עליו, ואלו אינם רצויים. הוא פשוט לא התייחס לאוכל. רק על מאכל אחד היה ידוע שהוא ערב לחיכו - המרק הזה. והאמת היא, שהרבנית די התפלאה. היא לא הבינה, מה הוא מצא במאכל הזה. לדעתה, טעמו של המרק היה ממש נורא, אבל על טעם וריח אין להתווכח, כידוע.

לאחר פטירתו לחיי העולם, הגיע מכתב תנחומין מחבר ותיק, שהתגורר בארץ אחרת. הוא שמע על הבשורה המרה ומיהר לשלוח אל תנחומיו בכתב.

"הוא הציל את חיי הנישואין שלי..." כתב החבר במכתבו. בינו לבין רעייתו התגלו חילוקי דעות על ענינים שבטעם וריח. היא בישלה בסגנון מסוים, והוא העדיף סגנון בישול אחר. היא הכינה מטעמים, לדעתה, והוא סלד מהם.

כאשר שמע על כך הרב קובלסקי, סיפר לחברו את המעשה שהיה: כאשר הייתי בחור ושיבה, הגעתי ביום שישי אחד לבקר אצל אמי, והיא הגישה לי מרק ירקות סמיך. טעמתי, כמעט נתקע האוכל בגרוני, טעמו היה נורא בעיניי. אמי עמדה ליד, וביקשה לדעת האם ערב התבשיל לחכי. וכי מה יכולתי לומר? כלום יכולתי לצער אותה ולומר שאיני אוהב את המרק כלל וכלל, וכל טרחתה היתה לשווא? הודיתי לי, איפוא, על המרק ושיבחתו את טעמו. היא שמחה מאד, ומוגה, לצערי תוספת לצלחתי. אכלתי גם את התוספת, בכדי לא לצער אותה.

זה ממש לא היה קל, חששתי שאני עומד להקיא, אבל כשראיתי את פניה המאירים משמחה הרגשתי שהמאמץ היה כדאי.

הבעיה היתה שמאותו יום בכל פעם שידעה אמי שאני עומד להגיב, היא הכינה במסירות את המרק הזה... ואני כמעט נתקן ומודה על המאמצים ועל הטירחת.

לא חשבתי שלאחר נישואי הבעיה תימשך, אך... כלתי שמעה מאמי שזהו המאכל היחיד ששיבחתו בפניה. כיון שהיא אשה טובה רצתה לעשות את רצוני, ואני לא רציתי לאכזב אותה. אכלתי את המרק הנורא, הודתי וקיבלתי תוספת שגם עליה הודיתי. נו, ואתה מתווכח עם אשתך על הבדלי טעמים?!

"מאותו יום", סיפר החבר, "לא שמעה ממני אשתי מילת ביקורת על המאכלים, רק שבחים ותודות. זמן מה לאחר מכן, התחילה להכין מאכלים שערבו לחכי מאד ושוב לא התווכחתי לא על הבדלי טעמים ולא על זוטות אחרות. השלום והשלום שבו לאוהלינו."

הרבנית קראה את המכתב, ולא ידעה את נפשה מרוב צער. מדוע?! מדוע לא סיפר על כך? והרי את המרק הזה לא סבלה מעולם, הילדים סלדו ממנו ולא הסכימו לטעום. היא הכינה במיוחד עבורו כדי שישמח והוא כמעט נתקן והודה לה מקרב לב. מדוע הוא שתק ולא אמר מילה?!

אבל היא ידעה את התשובה, והתשובה גדולה ועמוקה...

"ויען יצחק ויאמר לעשיו הן גביר שמתיו לך ואת כל אחיו נתתי לו לעבדים ודגן ותירוש סמכתיו" (כז, ז).

פנינה נפלאה נאמרה על ידי האדמו"ר בעל "אמרי אמת" מגור, לבנו האדמו"ר בעל "פני מנחם" מגור בצעירותו, בעת שלמד עמו מסכת גיטין:

על מה שטוען יצחק בפני עשו שאין ביכולתו לברכו, מן הטעם ש"הן גביר שמתיו לך" - מפרש רש"י: "מה תועלת לך בברכה? אם תקנה נכסים - שלו הם, שהרי גביר שמתיו לך ומה שקנה עבד - קנה רבו."

ואם כן, הקשה ה"אמרי אמת", מהו ההמשך "ודגן ותירוש סמכתיו" - הרי גם בלי זה אין אפשרות לברך את עשיו, ולכן (כפי שפירש רש"י) דילג על כל הברכות והתחיל מ"הן גביר שמתיו לך", ומדוע חזר והוסיף "ודגן ותירוש סמכתיו"?

אלא כך היא הכוונה: הגמרא במסכת גיטין (ב) אומרת שבשני בצורת יכול העבד לומר לרבו: "או פרנסני - או הוציאני לחרות", ואם כן עדין יכול היה עשיו להתעקש לקבל ברכה למרות היותו עבדו של יעקב, והתועלת בברכה זו תהיה - שכאשר תגיע שנת בצורת, יוכל עשיו לתבוע וישחררו מיעקב!

לכן אמר ה"אמרי אמת", הוסיף יצחק "ודגן ותירוש סמכתיו", ואם כן לא תהיה בצורת, ו"לך איפוא מה אעשה בני".

(מגדל דוד)

ודברי פי חכם חן!

"ויעקב נתן לעשיו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך" (כה, לד).
עשו אכל לחם ונזיד עדשים, ושתה יין. סביר שאחר כך יקום וילך לו לענייניו. מדוע מודגשת בפסוק העובדה, הבלתי החובה לכאורה, ש"ויקם וילך"?

רבי אברהם ברודא זצ"ל עונה על כך (והובאו דבריו בספר "טללי אורות" של הרב משה אורי קלר זצ"ל): שיכור שקנה ומכר, אין קנייתו קניה ואין מכירתו מכירה, כאמור בגמרא בעירובין (סה) - אך זאת רק עם יגיע לשכרותו של לוט שאינו יכול להלך על רגליו. אם הוא יכול ללכת, מכירתו מכירה וקנייתו קניה.

עשו שתה, ככתוב "וישת", והמשקה ששתה היה יין, כי היתה זו סעדת הבראה, ואומרת הגמרא שלא נברא היין אלא לנחם אבלים, שנאמר: "תנו שכר לאובד ויין למרי נפש".

מכיון שעשו שתה יין, יש לחשוש שהיה כבר שיכור, ומכירתו אינה מכירה, על כן מדגיש הפסוק "ויקם וילך" - הוא היה מסוגל לקום וללכת על רגליו, אם כן לא הגיע לשכרותו של לוט, וממילא מכירתו מכירה. (ומתוך האור)

"עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתי מצוותי חוקותי ותורותי" (כו, ה).

מובא בגמרא ביומא (כה): "אמר רבי קיים אברהם אבינו כל התורה כולה שנאמר עקב וכו', אמר רבא אפילו עירובי תבשילין שנאמר 'תורותי' אחת תורה שבכתב ואחת תורה שבעל פה".

ומפורסמת הקושיה, להן גיסא שחקר ה'פרשת דרכים' אם לאברהם אבינו היה לו דין ישראל או בן נח, ואם כדן זה שהיה בן נח, קשה, היאך שמר את השבת והרי הלכה פסוקה שעכו"ם אסור לשבות, ואם שבת חייב מיתה. ועוד, איך קיים כל התורה.

וביאר רבי משה יצחק זצ"ל - אב"ד פוניבז', דהרי אברהם אבינו ודאי היה לובש ציצית גם בשבת, ומעתה היא ק"ל דאם נחשבת אחת מחותי הציצית אסור לשאתה במקום האסור בטלטול, דכל זמן שהיא כשרה נחשבת היא למלבוש ואינה בכלל טלטול, אך כיון שנפסלה הרי יצאה מתורת מלבוש ונחשבת כמשאוי בעלמא ואסור בטלטול, וא"כ אברהם שהיה לובש ציצית גם בשבת לא עבר על איסור טלטול ממה נפשך, אם ישראל הוא הרי הציצית היא מלבוש עבורו ויותר לא נחשב לטלטול, ואם בן נח הוא דאז אין הציצית מלבוש עבורו כי אם משאוי בעלמא, וכמו ציצית פסולה בישראל, א"כ הרי בזה גופא שנטול המשאוי על גופו נמצא מחלל שבת ותו לא הוי בכלל עכו"ם ששבת. (המאור שבתורה)

"ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי" (כז, ז).

מעשה מאד בלתי שכיח אודות 'מטעמים אשר אהב', מובא על רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל:

בכל יום - כך סיפר אחיו - לאחר השיעור שמסר ב"בית דוד", היה עולה לבקר אצל אימו, לקיים מצות כיבוד הורים, לשמח אותה. אמו היתה שואלת באופן קבוע: "האם אכלת ארוחת בוקר?" והוא היה עונה באופן קבוע בחיוב, כי ידע שיקשה עליה להכין ארוחה, והוא לא רצה להכביד עליה, למרות שהיתה עושה זאת בשמחה. זה לא היה שקר, מפני שהוא טעם משהו לפני השיעור, ואת ה"משהו" הזה היה אפשר להחשיב בשעת הדחק כארוחת בוקר. הוא היה יושב איפוא בבית אמו, ושתה רק כוס תה, משוחח איתה, מנסה לשמח אותה, ושב הביתה.

כאשר הגיע הביתה רעייתו שואלת, האם אכל כבר ארוחת בוקר. הוא השיב בחיוב, כי חשש לכבודה של אימו - מגיע אליה הבן רעב, והיא לא מכינה לו אוכל! רבי שמואל צבי קובלסקי תמיד 'לבר אכל', ותמיד נותר ללא אוכל עד הצהריים... ככלל, הוא נהג לאכול מעט מאד, לא פינק את גופו, לא היה להוט אחר אוכל, ובכלל לא התייחס לאוכל ולא שיבח שום מעדן.

רק מאכל אחד יצא מן הכלל הזה, עקב מעשה שהיה.

פעם אחת בהיותו תלמיד ישיבה, הגיע הביתה לבקר ביום שישי. אימו הגישה לו מרק ירקות סמיך. "נו, איך המרק?" היא התעניינה, והבחור יצא מגדרו לשבח את המרק שהכינה. "ב"ה, סוף סוף יש מאכל שהוא אוהב!" - נהרו פניה של האם, ומאז בכל פעם שידעה שהוא עומד להגיע, הכינה עבורו את המרק שכה אוהב עליו.

לפני שנשא שאלה הכלה לעתיד את האם, אלו מאכלים הוא אוהב. "שמואל צבי מעולם לא הביעה דעה על אוכל, הוא אינו להוט אחר שום מאכל, אבל מאכל אחד אני יודעת שהוא אוהב" - שמחה האם לשתף את הכלה - "פעם הוא שיבח את מרק הירקות הסמיך שהכנתי, ומאז אני מקפידה להכין אותו תמיד. הוא אוכל את המנה שאני מגישה, עד תומה, ואני מגישה לו עוד תוספת".

יש לקרוא את החסיונות לאחר השבת

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירה ובדיקה של תפילין,
סת"ם ומזוזות וכל צרכי סת"ם
פלי: 050-6688011 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

VESTRY
אופנה
לגברים ונוער
חוני המעגל 26, אלעד.
טל' 03-7160640

המכון למצוות
התורה והמצוות
בארץ ישראל

ספר חליקת השדה
חלק ד' יצא לאור זה עתה!
מאת הרב"ג שניאור ז. רווח שליט"א
ניתן להשיג את הספרים יחד עם שאר ספרי המכון
בחנינות המנחות ובמשרדי המכון בטלפון: 08-9214829

היושבים באולם הכניסה השתוממו בלא ספק נוכח התנהגותו המוזרה של אדם שהמתין דקות ארוכות ליד הדלתות רק כדי לפרוץ החוצה ברגע אחד כמי שנמלט על נפשו. הקפתי במבטי את חזית הבנין. כעבור מספר רגעים הצלחתי לאתר את מדרגות החירום העקלקלות. נשאתי את עיני בנסיון לאתר את הקומה ה-17 אך כל שהצלחתי לראות היה שמים אפורים. נשמתי נשימה עמוקה, ויצאתי לדרך. היה זה חורף ניו יורקי טיפוסי. הקור חדר לעצמות והרוח הצולפת הקפיאה את נשימותי. טיפסתי במדרגות, מדרגה אחר מדרגה, עד שהבחנתי לבסוף באור הניאון הצהבהב שהכריז: קומה 17. הקלה פשטה בעצמותי. אילו נדרשתי לטפס מדרגה אחת נוספת לא הייתי עומד בכך, הרהרתי.

אך שמחתי היתה מוקדמת, למרבה האכזבה גליתי כי דלת החירום נפתחת רק מצידה הפנימי, אמנם בקיר היה קבוע פעמון אזעקה קטן, אך הייתי מנוע מלהשתמש בו כמונבן. ריבוננו של עולם, בקעה תפילה מעומק לבי, קר לי, אני מותש מהטיפוס במדרגות, מה אעשה? האם המאמץ היה לשוא? ומה אומר לדניאל? הישועה הגיעה כהרף עין. לפתע נפתחה הדלת, מישהו טעה כנראה, והיה מבוהל עד מוות כאשר זינקתי פנימה בפתאומיות. מיהרתי להרגיע והתקדמתי לעבר החדר.

צנחתי לתוך הכסא הקרוב בעודי מנסה להסדיר את נשימותי ולחמם את ידי הקפואות. צררתי בחפזה בקבוק מיץ ענבים, גביע וכוסות אחדות ושבתי למדרגות החירום. הדרך חזרה היתה קלה בהרבה. כשהגעתי לקומת הכניסה היה עלי להמתין זמן קצר מאד עד להגעתו של אדם נוסף. את שתי הקומות הנותרות ירדתי ללא כל קושי וכשהגעתי לקומת המרתף ניגשתי לא האשה ואמרת לה באדישות: 'באתי לעשות קידוש'. החולה המופתעת הביטה בי בהכרת הטוב. היא הקשיבה בריכוז לקידוש ומשיימתי לברך, ענתה בכל כוחה: 'אמן', לאחר שטעמה מעט ממיץ הענבים אמרה: 'חמישים שנה חלפו מאז שמעתי את הקידוש על האחרון'. בשארית כוחותיה סיפרה לי בקול חלוש על עברה, היא נולדה בפולין ובשנות המלחמה הסתתרה בין גויים בזוהר בדויה. לאחר המלחמה הגיעה לארה"ב. שוב ושוב אמרה כמוהפוטנת: 'חמישים שנה חלפו מאז ענית 'אמן'.

הייתי נרגש עד עמקי נשמתי בזכות העצומה שנפלה בחלקי. אשה זו שמעה קידוש וענתה אמן לראשונה מזה חמישים שנה. כעבור זמן מה נקראנו להכנס לחדר הצילום. כשחזרנו כבר לא ראינוה. איש צוות דיווח לנו שהיא הלכה לעולמה לפני שעה קלה... רגשותי סערו בעוצמה שקשה לתארה, נדדתי מרחק אלפי קילומטרים כדי לפגוש בת ישראל, תינוק שנשבה, ולזכותה בעניית אמן מתוך כוונה. בטוחני כי האמן הזה לזכותה לענות לאחר חמישים שנה, פתח בעבורה את שערי גן עדן. וכבר אמרו חכמינו ז"ל: 'כל העונה 'אמן' פותחין לו שערי גן עדן'. (האמנתי ואדברה חלק ב)'

נצטללה מחשבתי ברגע שבו נפתחו דלתות המעלית לרווחה: כן, מותר לי להיכנס למעלית, צמד הענקים גלגל את האלונקה פנימה ואני מיהרתי בעקבותיהם. באשר ילך החולה אלך גם אני. המעלית ירדה 17 קומות ונעצרה בקומת הכניסה. שם עברנו למעלית אחרת, שירדה שתי קומות נוספות למרתף בית החולים בו שכנו חדרי הצילום. חדר ההמתנה היה הומה אדם, והבנתי שכוננו לנו המתנה ממושכת. לשמחתי הרבה הספקתי לקחת עימי חומש לפני שיצאנו מן המחלקה, התנחמתי בכך שאנצל את הזמן לעיון בפרשת השבוע. ראה דניאל איזו השגחה נפלאה, הערתי יש לנו עכשיו הזדמנות לעבור על הפרשה שניים מקרא ואחד תרגום, עם פירוש רש"י ושפתי חכמים. התיישבתי ליד החולה שלי והתחלתי לקרוא לפניו את הפסוקים ופירושיהם. ניסיון להתעלם מהתנאים הסביבתיים, וליצור ד' אמות של קדושה בים החולין שרחש סביבנו. קיוויתי לסיים את הפרשה, אך משמים רצו אחרת.

חריקת גלגלי אלונקה נשמעה לידינו. הרמתי את מבטי והבחנתי בשני סניטרים המובילים חולה נוסף. הם עצרו סמוך למיטתו של דניאל הצמידו לאלונקה את הגיליון הרפואי והסתלקו. מן האלונקה ניבטו פנים צמוקות וחרושות קמטים. חורונה הניכר של הקשישה ששכבה שם ונשימתה המאומצת העידו כי פניה אינן מועדות לבדיקה שגרתית. בשונה משאר החולים, איש לא נלווה אליה. רחמי נכמרו על אשה בודדה זו, שנראתה כה מיוסרת. האשה שחשה בכך, הרימה את ידה ורומזה לי לגשת אליה. ניגשתי אל מיטתה וראיתי ששפתיה נעות בלחש, רכנתי לעברה כדי לשמוע היטב את דבריה.

'גוט שבת' לחשה הקשישה שוב ושוב, נקל לשער את תדהמת, 'יודיה?! 'גוט שבת' ברכתה בחום. 'מן השמים ישלחו לך בריאות והחלמה, שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא. נפיתי לידי, 'דניאל', אמרתי. נמצא עמנו כאן יהודי נוסף! אשה זו הינה יהודיה וגם דוברת אידיש! התגלית הזו רגשה את שינוי ביותר. 'ר' משה...', נדבק דניאל בתלהבות שאחזה בנו. 'אולי תוכל לעלות לחדרנו ולהביא מיץ ענבים וגיביע קידוש? אני בטוח שהיא תדנין לא שמעה קידוש!'. 'לעלות לחדר?' חזרתי על דבריו בתדהמה. 'דניאל, החדר נמצא בקומה ה-17 ואנחנו נמצאים בקומה מינוס שתיים, אין מדרגות המובילות לקומות העליונות, איך זה אפשרי לדעתך?' אך דניאל לא נסוג מעמדתו. 'ר' משה, אתה יכול להשתמש במדרגות החירום, התעקש. אנה עשה זאת למענה, היא אשה יהודיה!.

לא נותרה פני ברירה. חשבתי שאין זה מן התבונה לסרב לבקשתו של דניאל במצבו, גם כך לחץ הדם שלו לא היה יציב. ידעתי שעלי למלא את בקשתו. יצאתי מחדר ההמתנה ועליתי לקומת הכניסה, כשרציתי לצאת מן הבניין ולאתר את מיקומן של מדרגות החירום, נתקלתי בבועיה, דלתות הכניסה הופעלו בחיישנים אלקטרוניים. ניצבתי בצד והמתנתי. כשסוף סוף נכנס אדם לבניין, שעטתי החוצה דרך הדלתות הפתוחות, שכנן את רציני שהדלתות ישארו פתוחות בעטיי אף לא שניה נוספת.

על הפסוק "כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה" (שיר השירים ד', ג') אומר המדרש: 'המדבר שבכנס נאה לפני, ואיזהו המדבר? אילו עמי ארצות שפיתן יודעים לא לקרות ולא לשנות, כמדבר שאין גודל ליום שני בבוקר. שלושה ימים לפני כן, כנסיות ולבתי מדרשות ועונין 'אמן' אפילו אין בידן אלא שכן 'אמן' זה דיים' (אגדת בראשית טט).

יותר מעשור חלף מאז - פתח הרב משה פרידמן מרכסים את סיפורו. הרבנים בעירנו ביקשו שאתלווה לחולה שנוקק לעבור ניתוח מח מורכב בבית החולים 'קולומביה' שבניו יורק. הניתוח נקבע ליום שני בבוקר. שלושה ימים לפני כן, ביום שישי אחר הצהריים, התקבל החולה לאשפוז בבית החולים, והחל לעבור סדרת בדיקות מקיפה. בסיומן של הבדיקות המתישות, הובל בחזרה למחלקה ששכנה בקומה ה-17 מלווה ברופא המספל. בעשרים וארבע השעות הקרובות, הזוהר אותי הרופא, אסור לחולה לזוז. שאם לא כן, הוא עלול לסבול מנזקים בלתי הפיכים. שמור עליו היטב. 'דניאל', לחשתי לידי, 'שמעת את הוראות הרופא? אל תזיז שריר אחד! אם אתה זקוק למשהו, אמור לי, ואדאג לך. אני מבקש ממך שני דברים: ראשית, אל תגביה את ראשך מן הכר בשום אופן. דבר נוסף: אני רוצה לעזוב את בית החולים לעשרים וחמש דקות כדי להצטייד בצרכי שבת הכרחיים: מיץ ענבים, חלות לחם משנה וכמה קציצות גפילטע פיש. אחזור מהר ככל האפשר, אגא ממך אל תזוז.' החולה הסכים.

עזבתי במהירות את בית החולים, נכנסתי לחנות המכולת היהודית הראשונה שמצאתי, אספתי בזריזות את המצרכים ומיהרתי לשוב לבית החולים. השעות נקפו לאיטן, שבת המלכה פרשה את כנפיה גם בין כתליו הקודרים של בית החולים, ולחדרנו ירדו שלושה רוגע. קידמנו את פני השבת בפפילת מנחה ושירת 'לכה דוד' ולאחר מכן כשירד הלילה התפללתי ערבית. הידיעה כי אני מוקף במאות גוים על אדמת נכר עוררה בי רגש רב, ואת מילות התפילה אמרתי כבוונה מיוחדת. שרנו 'שלוש עליכם' ואשת חיל, ומחשבותינו נדדו אל יקירינו המרוחקים מעמנו מרחק אלפי מילין. מוזגתי את מיץ הענבים וקידשתי, כאשר לפתע נכנסו אל החדר שני סניטרים שריינים עוטי חלוקים לבנים. הם הגישו לי בלי אומר ודברים מסמך שבו מורה הרופא להוריד את החולה לצילומים נוספים.

מה? שאלתי בתדהמה. אסור להזיז אותנו! הרופא אמר שכל תזוזה עלולה להיות הרת אסון... זה פשוט לא יתכן! אחד מהם הרים את קולו בנימה מאיימת, אך מבטאו היה זר ולא הצלחתי להבין את דבריו. השניים הרימו את החולה חסר האונים, נשאו אותו לאלונקה, וגלגלו אותה לעבר המעלית. בלית ברירה צעדתי בעקבותיהם כשאני מוחה בקול. כל קריאותי נתקלו בהתעלמות מוחלטת, אחד מהם לחץ על כפתור המעלית, ושניהם המתינו לבואה בדממה. במוחי התרוצצו אטולות ומחשבות שונות, ניסיתי להיזכר מה דעת הלכה במצב כזה. האם מותר לי לרדת עימם במעלית יתכן שהחולה יהיה זקוק לעזרת. כיצד אוכל להפקירו לחסדי שני הגברתנים הללו? בחסדי שמים,

הלכה לשבת

טו. אפן בעור פרות שביעית

נחלקו הראשונים באפן הבעור ובהוהו - הלכה ולמעשה. רב הראשונים פסקו שהבעור פרושו הפקר פרות שביעית, דהינו, בהגיע זמן הבעור מוציא בעל הפרות את הפרות (שפעבר ל: סעודות לכל אחד מבני ביתו, וכוונתו) ומניחם ברישות הרבים, ואומר בפני שלשה אנשים (ויכול לומר זאת בפני שלשה מאוהבים): "כל מי שצריך לטל יבוא ויטל". או אמר: "פרות אלו הפקר לכל". ולאחר אמירתו - שמהותה הפקר הפרות - רשאי הוא בעצמו לשוב ולזכות בהם. קאמרו, כך פסקו רב הפוסקים. וכן המנהג בארץ ישראל משנים קדמוניות.

אולם, יש ראשונים שפסקו - וכן פסק הרמב"ם - שבעור פרות שביעית פרושו בעור הפרות מן העולם על ידי שרפה, או בצורה אחרת של אבד, שכן הפרות אסורים מזמן הבעור באכילה לעולם. ולשיטה זו אף אם מקורם של הפרות ומוצריהם (שמן וכוונתו) "בוצר בית דין" חייבים הם בבעור באותו אפן, ועל כן יש להשתדל - לשיטה זו - לסיים את אכילתם ושתיתם לפני זמן חילת הבעור.

טז. הפרות לאחר הבעור

לאחר הבעור - לשיטה שבעור פרושו הפקר - נתן לאלל את הפרות ללא הגבלת זמן, ויש להמשיך ולאכלם בקדשת שביעית.

יז. פרות שלא התבערו

פרות שביעית שהגיע זמן בעורם ולא בערם - נאסרו באכילה, ויש לאבדם בכל דרך. אולם אם הספה לאי בעורם בזמן הבעור היה אנס - לא נאסרו הפרות, ומיד כשיוכל יבערם. (שביית הארץ- פרק ח' מאת הרה"ג שניאור ז. רווח שליט"א י"ר המכון למצוות התלויות בארץ).

העלון מוקדש - להצלחת ברו"ג

שלום אפל ורפי בן טינו מגזיז ה"ו וכל משפ' איתמר (תומר) אליהו ופינחס בני אביגיל ה"ו. יש ושה בני אילה ה"ו, רחמים בן מונירה. עידן בן מרים, לילך בת מרים,

לרפואת

ראובן בן שרה זינת, דוד בן אליע עישה, מאיר בן אליע עישה ה"ו, אליע עישה תחי' בת תמו, התינוקת בת שבע אסתר בת אביטל, מונירה בת נמקי.

לעילוי נשמת

אליהו בן תנה יונה, רותי בת מ"י, תנה יונה בת שלמה מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, אליהו נחום בן משה ז"ל, יעל בת רבקה ע"ה. שושנה פורן בת טאוס ע"ה.

טבלת ירקות המותרים לאכילה באדיבות המכון למצוות התלויות בארץ בבית עוזיאל

צנונית	ה חשון	פטרזויליה	א כסלו	בצל ירוק	י כסלו
חסה	י חשון	צנון	א כסלו	כוסברה	י כסלו
קישוא	טו חשון	עירית	ד כסלו	לפת	י כסלו
שמיר	כ חשון	קולורבי	ה כסלו	סלק אדום	י כסלו
מלפפון	כה חשון	שומר	ה כסלו	שעועית [תרמיל]	י כסלו
חציל	א כסלו	תרד	ה כסלו		

להצלחת דיני הדגול
אישי רב פועלים אוהב תורה ולומדיה הנדיב הקר
ר יהודה בן נרנו
ומשפחתו
שיזכו לטעם הצלחה וכל טוב ברוחניות ובנשימות

להצלחת מתפללי בהנו"ס "אוהל מאיר"
בתעשייה האווירית
שתרמו מעל 3000 עלונים
הקצה ישלח ברכה והצלחה בכל מעשי ידהו, פורנסה בשפע ונחת מכל יוצח"א אכ"ר.